

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/117/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117227126
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1117227126.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: Slovenská republika - Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Bratislava, Námestie Slobody č. 6, P.O.BOX č. 100, proti žalovanému: O. Z. H. X. W. I. D. L. Č. O., D. W. XX.X.XXXX, H. N. N., N. Č.. XX, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Matúš Meheš s. r. o., IČO: 36 855 430, Bratislava, Nevädzova č. 6C, za ktorú koná JUDr. Matúš Meheš, o určenie, že nedošlo k prechodu nájmu bytu a o vypratanie nehnuteľnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17. februára 2020, č.k. 7 C 16/2017-617, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17. februára 2020, č.k. 7 C 16/2017-617, - výroku I., ktorým žalobu zamietol, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku II., ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania podľa miery úspechu vo výške 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania, m e n í t a k , že žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 17.2.2020, č.k. 7 C 16/2017-617, I. zamietol žalobu; II. uložil žalobcovi povinnosť žalovanému zaplatiť trovy konania podľa miery úspechu vo výške 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.
1.2. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že dňa 8.11.2017 bol súdu doručený návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa užívania nehnuteľnosti označenej v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, najmä aby do nehnuteľnosti nevstupoval a nezdržoval sa v nej. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca odôvodnil tým, že právny predchodca žalovaného (O. Z.) bol na základe zmluvy o nájme nájomcom bytu č. XX v administratívno-technickej budove č. XXXX, umiestnenej na pozemku parcela č. XXXX, v katastrálnom území Staré Mesto. Po smrti p. Z. začal v byte bývať žalovaný, hoci na to nemá právny nárok, pretože s nebohcou nebýval v spoločnej domácnosti tri roky pred jej smrťou. Výzvou zo dňa 13.10.2017 vyzval žalovaného na vypratanie nehnuteľnosti, čo do dňa podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalovaný nerešpektoval a pokračuje v užívaní nehnuteľnosti, pričom napriek výzvam od toho neupustil, ani nepreukázal svoje oprávnenie nehnuteľnosť užívať. Nariadením neodkladného opatrenia bude naplnená požiadavka ochrany jeho vlastníckeho práva. Nariadené neodkladné opatrenie nijakým spôsobom neobmedzí žalovaného, keďže tento nemá žiadne právo užívať nehnuteľnosť. Potrebu dočasnej úpravy pomerov medzi sporovými stranami videl v tom, že v opačnom prípade bude protiprávny stav naďalej pretrvávajúť; vo veci samej sa mieni domáhať vypratania nebytového priestoru.

1.3. Dňa 14.3.2018 bolo súdu doručené podanie (č.l. 187 spisu) označené ako zmena a doplnenie žaloby, v ktorom žalobca označil strany totožne ako v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a doplnil petit žaloby tak, že žiadal určiť, že k zákonnému prechodu nájmu bytu č. XX, nachádzajúcom sa na 5. poschodí jeho administratívno-technickej budovy so súpisným č. XXXX, v Bratislave, na ulici D. Z., na parcele registra „C“ č. XXXX, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu Bratislava, pre okres Bratislava, obec BA-m.č. Staré Mesto, katastrálne územie Staré Mesto, na žalovaného nedošlo a žalovaný je povinný vypratať uvedený byt (nehnutelnosť). Doplnil, že žalovaný podľa jeho názoru nemohol bývať s poručiiteľkou v spoločnej domácnosti v čase jej smrti, inak by platil nájomné od 12.10.2015 do septembra 2017, ktoré platila v uvedenom období B. U.. Žalovaný začal platiť nájomné až od 23.10.2017, t.j. viac ako dva roky od smrti poručiiteľky. Poukázal i na vyjadrenie B. U., ktorá pri osobnej návšteve jeho zamestnanca v roku 2017 uviedla „ale čo O.? Teraz tam začal bývať O.“ Uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 27.5.2019 (č.l. 378 spisu) bola pripustená zmena žaloby v súlade s vyššie uvedeným procesným návrhom žalobcu.

1.4. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť, namietal, že žalobca si právo na určenie, že nedošlo k prechodu nájmu bytu neuplatnil riadne a včas podľa § 706 Občianskeho zákonníka.

2.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 124 ods. 1, § 127 ods. 2, § 132 ods. 1, § 326 ods. 1 C.s.p., § 43b ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 43c ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 104 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), § 685 ods. 1, § 706 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, dôvodiac tým, že zo zmluvy o nájme bytu zo dňa 16.5.2006 (č.l. 4 spisu) mal za preukázané, že O. Z. ako nájomníčka so žalobcom ako prenajímateľom uzatvorila nájomnú zmluvu, ktorej predmetom bol nájom nehnuteľnosti označenej ako byt. Z úmrtného listu O. Z. zistil, že dňa X.X.XXXX zomrela. Podľa korešpondencie žalobcu, súvisiacej s nehnuteľnosťou, túto označoval za byt, napríklad v zmluve o nájme bytu zo dňa 16.5.2006, evidenčnom liste bytu, listoch zo dňa 24.2.2017, dňa 30.3.2017 (žiadosť o zmenu nájomcu-odpoveď), dňa 6.2.2017 (predloženie úmrtného listu), dňa 29.9.2017 (zápis-výzva na odovzdanie bytu). Z nesporných tvrdení procesných strán mal preukázané, že žalobca sa dozvedel o tom, že žalovaný býva v nehnuteľnosti z listu žalovaného zo dňa 26.9.2017, ktorý bol podľa pečiatky podateľne doručený žalobcovi rovnakého dňa. Ing. N. v odbornom stanovisku č. 6/2017, zo dňa 10.10.2017, uviedol, že nehnuteľnosť je využívaná ako byt s tým, že s odkazom na § 43c zákona č. 50/1976 Zb. v administratívno-technickej budove sa môžu nachádzať byty s výmerou až do polovice využiteľnej plochy. Ďalej z nesporných tvrdení procesných strán i obsahu súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 23 C 66/2017 vyplýva, že podaním zo dňa 3.11.2017, označeným ako žaloba na vypratanie nehnuteľnosti, doručeným súdu dňa 10.11.2017, sa žalobca totožný ako v tomto konaní, domáhal voči totožnému žalovanému vypratania nehnuteľnosti ako nebytového priestoru; konanie bolo zastavené pre späťvzatie žaloby uznesením zo dňa 12.4.2019, č.k. 23 C 66/2017-78, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4.6.2019. Medzi stranami zostalo sporné či vôbec existuje žaloba, ktorá by súd oprávňovala vo veci konať, či bolo z procesného hľadiska prípustné rozhodnúť o zmene žaloby, či nehnuteľnosť má charakter bytu alebo nebytového priestoru a či žalovaný býva v nehnuteľnosti oprávnené alebo nie, resp. či splnil podmienky prechodu nájmu bytu, ak je nehnuteľnosť bytom, ako aj či bola žaloba podaná včas. Prvoinštančný súd konštatoval, že konanie sa začalo podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa užívania nehnuteľnosti. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia obsahoval všetky náležitosti podľa § 132 ods. 1 a § 326 ods. 1 C.s.p., vrátane uvedenia všetkých rozhodujúcich skutkových tvrdení týkajúcich sa nároku, t.j. neoprávnenosti užívania nehnuteľnosti žalovaným, ako aj všetkých dôkazov preukazujúcich nárok žalobcu s výnimkou odstrániteľného nedostatku-nepreukázania oprávnenia konať v mene žalobcu, ktorý bol v priebehu konania odstránený. Z obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že žalobca kalkuloval s tým, že už samotným rozhodnutím o neodkladnom opatrení dosiahne, aby žalovaný upustil od užívania nehnuteľnosti, keď v procesnom návrhu sa výslovne uvádza: „Ak má súd za to, že je potrebné podať vo veci samej žalobu, žalobca uvádza, že vo veci samej si bude uplatňovať vypratanie nebytového priestoru.“ Z uvedeného tvrdenia žalobcu je potom zrejmé, že ak by vyhovel návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, tak žalobca ani nezamýšľal podať žalobu vo veci samej. Uznesením zo dňa 15.2.2018, č.k. 7 C 16/2017-177, návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol; žalobca podal voči nemu odvolanie, pričom nasledujúci deň (po doručení odvolania) bolo súdu doručené podanie žalobcu (dňa 25.1.2018) označené ako zmena a doplnenie žaloby zo dňa 3.11.2017. V tom čase sa už na súde viedlo konanie pod sp.zn. 23 C 66/2017 rovnakých procesných strán, ktorého predmetom bol meritórny návrh na vypratanie nehnuteľnosti ako nebytového priestoru. Dal do pozornosti bod 15 Spoločných zásad Rozvrhu práce na rok 2019 (ktorý platí v rovnakom

znení od podania žaloby), podľa ktorého pridelovanie žaloby (návrhu) vo veci samej, ak sa na súde vedie konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, sa vec zapíše do totožného súdneho oddelenia, v ktorom je zapísaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, pokiaľ toto konanie nebolo právoplatne skončené. Žalobca v rozpore s ustanovením § 127 ods. 2 C.s.p. neuviedol na svojom podaní (meritórnej žalobe, zapísanej pod sp.zn. 23 C 66/2017) spisovú značku, v dôsledku čoho došlo k jej zapísaniu v rozpore s citovaným bodom 15 Spoločných zásad Rozvrhu práce na rok 2019, pričom k správneému zápisu žaloby do tohto konania mohlo dôjsť jedine na základe reklamácie v lehote do 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra. Toto sa zjavne nestalo, preto v tejto veci nemal žiadnu vedomosť o tom, že na súde sa vedie ďalšie konanie, ktoré sa začalo na základe podanej žaloby. Za takejto situácie vyhodnotil podanie žalobcu zo dňa 25.1.2018, označené ako zmena a doplnenie žaloby zo dňa 3.11.2017, ako doplnenie petitu žaloby k skutkovým okolnostiam a dôkazom, ktoré už boli uplatnené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Týmto právnym záverom zodpovedá aj postup súdu podľa § 167 C.s.p. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v priebehu konania bolo sporné aj to, či podanie uvedené vyššie, bolo adresované do tohto konania alebo do konania vedeného pod sp.zn. 23 C 66/2017, keďže podanie rovnako nebolo označené spisovou značkou ako to predpokladá ustanovenie § 127 ods. 2 C.s.p., ktorú nejasnosť odstránil na jeho výzvu žalobca, ktorý výslovne uviedol, že podanie bolo adresované do tohto súdneho konania. Žalovaný namietal, že podanie žalobcu zo dňa 25.1.2018, označené ako zmena a doplnenie žaloby, bolo neprípustné ako zmena žaloby s poukazom na § 371 C.s.p., keď nebolo možné meniť návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú z vyššie uvedených dôvodov. Podanie žalobcu zo dňa 25.1.2018 podľa obsahu vyhodnotil ako žalobu, nie zmenu žaloby, ako sa mylne domnieva žalovaný.

V tomto konaní rozhodoval o zmene žaloby, ale za takéto podanie podľa obsahu vyhodnotil podanie žalobcu zo dňa 9.8.2018, ktorým si žalobca oproti pôvodne uplatnenému petitu v podaní zo dňa 25.1.2018 uplatnil i alternatívny petít. K právnemu charakteru nehnuteľnosti prvoinštančný súd dôvodil, že zásadnou spornou otázkou v konaní bolo, či nehnuteľnosť je bytom alebo nebytovým priestorom. Žalobca sa najmenej od času, kedy uzatvoril nájomnú zmluvu s O. Z., t.j. od roku 2006, správal k nehnuteľnosti ako k bytu, uzavrel nájomnú zmluvu na byt, označoval nehnuteľnosť za byt v bežnej komunikácii. Pri podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia začal tvrdiť, že nehnuteľnosť je nebytovým priestorom s odkazom na právny audit, ktorý nepredložil. Žalobca bol názoru, že nehnuteľnosť sa nachádza v nebytovej budove, čo vyplýva z príslušného listu vlastníctva a v konaní to ani sporné nebolo. Z tejto skutočnosti podľa žalobcu vyplýva, že nehnuteľnosť musí byť nebytovým priestorom, nakoľko to či sa jedná o byt vyplýva prednostne z kolaudačného stavu, nie na faktickom spôsobe užívania nehnuteľnosti s tým, že v prípade absencie kolaudačného rozhodnutia je potrebné vychádzať z ustanovenia § 104 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. V danom prípade je podľa žalobcu nepochybné, že viac ako polovica využiteľnej podlahovej plochy budovy je určená na nebytové účely, budova je na liste vlastníctva zapísaná ako administratívno-technická budova, preto sa nemôže v prípade nehnuteľnosti jednať o byt; ide o nebytový priestor. Skutočnosť, že časť nebytových priestorov je určená na prechodné bývanie sama o sebe podľa žalobcu nespôsobuje to, že sa jedná o byty. Medzi stranami nebolo sporné, že budova je zapísaná na liste vlastníctva ako administratívno-technická budova, teda nebytová budova podľa § 43c ods. 1 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb., avšak zo samotného právneho začlenenia budovy ako nebytovej budovy nevyplýva záver tvrdený žalobcom, t.j. že v takom prípade je vylúčené, aby sa v budove nachádzali byty; opak vyplýva zo samotnej definície nebytovej budovy podľa § 43c ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. Obdobne, v prípade ak je budova na liste vlastníctva klasifikovaná podľa § 43b ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. ako bytový dom, neznamená to, že je absolútne vylúčené, aby sa v budove nachádzali nebytové priestory. V bytovej i nebytovej budove sa môžu z právneho hľadiska nachádzať tak bytové, tak aj nebytové priestory, pričom pre právnu klasifikáciu budov podľa stavebného zákona je rozhodujúce ustanovenie § 43c ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb., teda či prevažujúca časť podlahovej plochy budovy slúži bytovým alebo nebytovým účelom. Pri posudzovaní právneho charakteru nehnuteľnosti mal za to, že v danom prípade je potrebné vychádzať z ustanovenia § 104 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. a keďže sa podľa žalobcu nezachovali doklady z kolaudácie budovy, platí právna domnienka, že budova je určená účelu, na ktorý sa užíva bez závad. Budova, ktorá je predmetom sporu, sa užíva bez závad na nebytové i bytové účely, čomu svedčí dlhoročný postoj žalovaného, najmä zmluva o nájme bytu, ktorou bola nehnuteľnosť prenechaná do užívania O. Z. v roku 2006. Nepovažoval za preukázané a dôvodné tvrdenie žalobcu, že sa jedná o nebytový priestor určený na prechodné bývanie, stavebný zákon pri definovaní bytových a nebytových priestorov nevychádza z pojmu prechodné bývanie, ani tento pojem žiadnym spôsobom nedefinuje. Stavebný zákon pri definícii bytu vychádza z toho, že ide o priestor určený na trvalé bývanie a do nebytových stavieb stavebný zákon zaraďuje ubytovacie

zariadenia na krátkodobé pobyty. Nehnuteľnosť obývaná žalovaným jednoznačne nespadá pod definíciu zariadenia, resp. priestoru na krátkodobý pobyt, za takýto pobyt určite nie je možné považovať obývanie nehnuteľnosti právnym predchodcom žalovaného v trvaní viac ako desať rokov. Spornú nehnuteľnosť nie je možné zaradiť pod žiadnu zo stavieb vymedzených v ustanovení § 43c ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., prípadne iný typ stavby, ktorý by bol určený pre potreby krátkodobého bývania. Dodal, že o priestore/byte v totožnej budove, len na inom poschodí, už rozhodoval Okresný súd Bratislava I. v konaní vedenom pod sp.zn. 18 C 53/2007, pričom z právoplatného rozhodnutia v uvedenej veci zo dňa 11.10.2007 vyplýva, okrem iného aj to, že minimálne od roku 1998 boli viaceré priestory v budove využívané ako byty, t.j. viac ako 20 rokov. Pretože súčasný žalobca podľa listu vlastníctva nadobudol budovu v roku 2006, je nepochybné, že priestory v budove boli dlhodobo využívané ako byty už právnym predchodcom žalobcu. V rozhodnutí v uvedenej právnej veci súd rozhodol o prechode nájmu bytu na žalobcu; rozhodnutie o tejto otázke v sebe zahŕňa i rozhodnutie o tom, že posudzovaný priestor je bytom (aj napriek skutočnosti, že otázka právneho charakteru priestoru výslovne v rozhodnutí obsiahnutá nie je). V situácii, keď sa podľa žalobcu kolaudačné rozhodnutie k stavbe nezachovalo, žalobca a jeho právny predchodca s nehnuteľnosťou dlhodobo nakladali ako s bytom, pričom žalobca umožnil O. Z. zriadenie trvalého pobytu v nehnuteľnosti, ktorá spĺňa definíciu bytu podľa § 43b ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. (vyplýva to zo zmluvy o nájme) a na tento účel je nehnuteľnosť dlhodobo využívaná, preto dospel k záveru, že nehnuteľnosť je s prihliadnutím na § 104 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. bytom. Z dôvodu, že posudzovaná nehnuteľnosť je bytom, zamietol žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že k prechodu nájmu nehnuteľnosti ako nebytového priestoru na žalovaného nedošlo, tak i v časti, ktorou sa žalobca domáhal vypratania nehnuteľnosti ako nebytového priestoru. K oprávneniu žalovaného užívať nehnuteľnosť a splneniu podmienok prechodu nájmu bytu žalovaným prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca s právnym predchodcom žalovaného dňa 16.5.2006 v písomnej forme platne uzatvorili nájomnú zmluvu, ktorej predmetom bolo odplatné prenechanie nehnuteľnosti do užívania právneho predchodcu žalovaného na dobu neurčitú. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného (pravdepodobne žalobcu, poznámka odvolacieho súdu), že nájomná zmluva bola uzatvorená neplatne z dôvodu, že prenajímaný priestor nie je bytom. Z vyššie uvedeného vyplýva, že prenajímaný priestor bol bytom v právnom zmysle, nájomná zmluva bola uzatvorená platne, pretože obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (strany zmluvy, predmet nájmu, opis príslušenstva bytu, výšku nájomného, opis stavu bytu), čo v konaní napokon ani sporné nebolo. Nájomníčkou nehnuteľnosti bola na základe platne uzatvorenej nájomnej zmluvy O. Z., ktorá dňa X.X.XXXX zomrela. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že s účinnosťou od 1.9.2001 bolo do Občianskeho zákonníka prijaté ustanovenie § 706 ods. 2, ktoré zakotvilo oprávnenie prenajímateľa bytu domáhať sa na súde určenia, že nedošlo k prechodu nájmu bytu, a to v lehote troch mesiacov, odkedy sa prenajímateľ dozvedel o nesplnení podmienok prechodu nájmu bytu. Účelom prijatia citovaného ustanovenia zákona v spojení s ustanovením § 706 ods. 1 Občianskeho zákonníka bolo prenesenie povinnosti domáhať sa na súde určenia, že neboli splnené podmienky prechodu nájmu bytu v konkrétnom prípade na prenajímateľa, oproti stavu pred 1.9.2001 (pred prijatím uvedenej novely), kedy mali povinnosť domáhať sa na súde pozitívneho určenia prechodu nájmu tí, ktorí tvrdili, že na nich nájom bytu prešiel, pokiaľ túto skutočnosť prenajímateľ neakceptoval mimosúdne. Právo na podanie určovacej žaloby podľa § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka je označeným zákonným ustanovením limitované jednak trojmesačnou subjektívnou lehotou, ktorá začína plynúť od okamihu, kedy sa prenajímateľ o nesplnení podmienok prechodu nájmu dozvedel a jednak trojročnou objektívnou lehotou, ktorá plynie od smrti nájomcu. Z nesporných tvrdení procesných strán a listu žalovaného zo dňa 26.9.2017, ktorý bol žalobcovi doručený rovnakého dňa, mal za preukázané, že uvedeným listom žalovaný oznámil žalobcovi, že mu svedčí právo prechodu nájmu bytu a požiadal žalobcu o uskutočnenie zápisu do nájomnej zmluvy, resp. o uzatvorenie novej nájomnej zmluvy na jeho osobu ako nájomcu. Žalobca sa dozvedel o nesplnení podmienok prechodu nájmu bytu najneskôr dňa 29.9.2017, kedy komisia žalobcu (podľa tvrdení žalobcu v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) uskutočnila osobnú návštevu u B. U. za účelom odovzdania nehnuteľnosti, pričom B. U. k osobe žalovaného mala podľa zamestnancov žalobcu uviesť, že „teraz tam začal bývať“ (žalovaný uvedené v konaní popieral). Napriek tomu, že žalobca tvrdil, že sa o nesplnení podmienok prechodu nájmu bytu dozvedel dňa 26.9.2017, stalo sa tak až dňa 29.9.2017, keď z dotknutého listu žalovaného nevyplývajú skutočnosti svedčiace tomu, že k prechodu nájmu nedošlo. Najneskôr sa žalobca dozvedel relevantné skutočnosti v deň spisovania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia dňa 3.11.2017, kedy začal prechod nájmu na žalovaného popierať. Žaloba v tejto veci bola doručená súdu až dňa 14.3.2018, t.j. po uplynutí subjektívnej trojmesačnej lehoty, ktorá plynula od 30.9.2017 do 30.12.2017, resp. najneskôr od 4.11.2017 do 4.2.2018. Márnym uplynutím uvedenej lehoty zaniklo právo žalobcu na podanie žaloby

a prípadné (ne)splnenie podmienok prechodu nájmu bytu na žalovaného už nemožno preskúmať, pričom je potrebné vychádzať z toho, že k prechodu nájmu nehnuteľnosti ako bytu na žalovaného došlo v súlade s ustanovením § 706 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov žalobu v časti určenia, že k prechodu nájmu nehnuteľnosti ako bytu nedošlo, zamietol, nakoľko bola podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z rovnakého dôvodu zamietol žalobu aj v časti vypratania nehnuteľnosti ako bytu, pretože v dôsledku zmeškania lehoty podľa § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka v konaní o vypratanie nehnuteľnosti už nemohol skúmať splnenie podmienok prechodu nájmu a vychádzal z toho, že k prechodu nájmu nehnuteľnosti na žalovaného došlo. Nevykonával dokazovanie svedkami, ktorých označili procesné strany, pretože dôkazy navrhovali na preukázanie toho, či žalovaný býval s poručiiteľkou v čase smrti v spoločnej domácnosti, avšak preukázanie týchto skutočností bolo pre posúdenie veci nadbytočné, keďže žalobu zamietol z dôvodu nedodržania zákonnej lehoty na jej podanie. Záverom uviedol, že ako nedôvodnú vyhodnotil argumentáciu žalobcu, že žalobu podal včas napriek tomu, že podal pôvodne žalobu včas, konanie o jeho včasnej žalobe (vedenej pod sp.zn. 23 C 66/2017) bolo zastavené pre späťvzatie žaloby a na takto podanú žalobu musel hľadieť ako keby ani nebola podaná. Napriek tomu, že došlo k nesprávnemu zápisu žaloby do iného konania, žalobca si musel byť vedomý toho koľkokrát podal na súd žalobu a v prípade pochybností mohol využiť svoje práva, ktoré mu náš právny poriadok poskytuje (napríklad nahliadnutie do dotknutých súdnych spisov). Omyl žalobcu o tom, koľkokrát podal žalobu, nemožno pripísať na vrub súdu, ani v neprospech žalovaného. Ak by žalobca pri posudzovaní uvedenej otázky postupoval s vynaložením odbornej starostlivosti, ako mu to zákon ukladá, k uvedenému omylu na jeho strane by nemohlo dôjsť.

2.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal v konaní úspech v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov konania a mieru jeho úspechu v spore určil na 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku o márnom uplynutí lehoty na podanie žaloby, pretože sa prostredníctvom alternatívneho petitu domáhal vydania rozsudku vo svoj prospech, ktorým by bolo určené, že k zákonnému prechodu nájmu nebytového priestoru/bytu nedošlo a žalovaný je povinný tento nebytový priestor/byt vypratať. Vo vzťahu k uplatnenému alternatívne petitu týkajúceho sa nebytového priestoru prvoinštančný súd rozhodol, že v danom prípade sa jedná o byt a nie o nebytový priestor, a preto žalobu v tejto časti alternatívneho petitu zamietol. Vo zvyšnej časti alternatívneho petitu týkajúcej sa bytu bolo rozhodnuté totožne, žaloba bola zamietnutá, ale z iného dôvodu, a to pre oneskorené podanie určovacej žaloby naviazanej na žalobu o vypratanie, a preto ani nemohol skúmať splnenie podmienok prechodu nájmu bytu a vykonať dôkazy navrhnuté stranami sporu. Súd prvej inštancie na strane 7, bod 31. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najprv uvádza, že jeho podanie zo dňa 25.1.2018 označené ako „Zmena a doplnenie žaloby zo dňa 3.11.2017“, doručené súdu dňa 14.3.2018, vyhodnotil ako doplnenie žaloby k skutkovým okolnostiam a dôkazom, ktoré už boli uplatnené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. To podľa jeho názoru znamená, že prvoinštančný súd bral jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia aj ako žalobu vo veci samej, pretože na poslednej strane návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je uvedený: „Žalobca súdu zároveň oznamuje, že spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia podáva aj žalobu vo veci samej, a to žalobu na vypratanie nebytového priestoru“, kde v samotnom návrhu súčasne konštatuje, že žalovaný nespĺnil podmienky prechodu nájmu bytu v zmysle § 706 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Týmto záverom prvoinštančného súdu zodpovedá i postup podľa § 167 C.s.p. Skutočnosť, že rozšíril uplatňovaný petit o určenie, že k prechodu nájmu bytu nedošlo až podaním doručeným súdu 14.3.2018, nespôsobuje podľa neho zmeškание lehoty na podanie určovacej žaloby, nakoľko ak by súd prvej inštancie postupoval v zmysle § 124 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého sa podanie posudzuje podľa obsahu a nie podľa označenia, dospel by k záveru, že súčasťou návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý prvoinštančný súd vyhodnotil aj ako žalobu vo veci samej, uvádzal, že zo strany žalovaného neboli splnené podmienky prechodu nájmu bytu. Rovnaká povinnosť súdu vyplýva i z čl. 11 C.s.p., podľa ktorého úkony strán sporu sa posudzujú s prihliadnutím na jeho obsah. Uvedený postoj prvoinštančného súdu, ktorý svedčí v jeho prospech ale súd prvej inštancie následne na strane 7, bod 33. neguje, pretože uvádza, že jeho podanie zo dňa 25.1.2018 podľa obsahu vyhodnotil ako žalobu, nie ako zmenu žaloby (určovacej žaloby a žaloby o vypratanie) a ako zmenu žaloby posúdil až jeho podanie zo

dňa 9.8.2018, ktorým si uplatnil alternatívny petit. Nie je zrejme ako mohol prvoinštančný súd vyhodnotiť podanie zo dňa 25.1.2018 označené ako „Zmena a doplnenie žaloby zo dňa 3.11.2017“ ako žalobu veci, keď z jej obsahu vyplýva, že nespĺňala zákonné náležitosti žaloby podľa § 132 ods. 1 C.s.p., a to úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, pričom názor súdu prvej inštancie, že išlo o doplnenie skutkových okolností a dôkazov, ktoré už boli uplatnené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neakceptuje. Má za to, že prvoinštančný súd svojim konaním narušil princíp právnej istoty, keď sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v jednotlivých bodoch značne rozchádza vo svojich tvrdeniach a tak mu svojim postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace práva v tomto konaní v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi uvedenými v napadnutom rozsudku. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 3.11.2017 nikdy neobsahoval žalobný návrh, ktorým by žalobca žiadal určiť, že k prechodu nájmu bytu nedošlo, nakoľko obsahoval výlučne iba návrh na vydanie neodkladného opatrenia spočívajúceho v zdržaní sa užívania bytu ním. V prípade, ak sa žalobca mylne domnieva, že návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sa domáhal aj vypratania bytu, mal by si opätovne ozrejmiť obsah daného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, z ktorého žiadnym spôsobom nevyplývajú tvrdenia uvedené žalobcom v jeho odvolaní, pretože sám žalobca konštatoval, že až po podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podá žalobu. Uvedenú skutočnosť si žalobca splnil až dňa 10.11.2017, keď doručil na súd prvej inštancie žalobu vo veci samej, ktorá bola vedená na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 23 C 66/2017 a ktorá bola vzatá späť v celom rozsahu, takže uvedené súdne konanie je k dnešnému dňu právoplatné skončené. Samotný žalobný návrh, ktorým si žalobca v tomto súdnom konaní uplatnil právo v zmysle § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka doručil na súd prvej inštancie až dňa 14.3.2018 a tak nestihol riadne a včas uplatniť žalobný návrh, keď zo subjektívnych dôvodov zmeškal zákonom stanovenú prekluzívnu lehotu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Stotožnil sa v plnom rozsahu s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobcov podanie zo dňa 14.3.2018 bolo na súd prvej inštancie doručené oneskorene, tzn. že je žalobcov žalobný návrh (obsiahnutý v podaní zo dňa 14.3.2018) prekludovaný a tak rozhodol správne, keď žalobu zamietol. Ďalej uviedol, že považuje tvrdenia žalovaného uvedené v jeho odvolaní za účelové, odporujúce základným princípom sporového konania, nakoľko tvrdí, že súd prvej inštancie mal posúdiť jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako podanie so žalobným návrhom na vypratanie nehnuteľnosti s odkazom na ustanovenie § 124 ods. 1 C.s.p., z ktorého ale nevyplýva, že prvoinštančný súd mal skúmať vnútorné myšlienkové pochody žalobcu a nepriamo si od nich odvodzovať to, či si v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nepriamo uplatnil, okrem iného i žalobný návrh vo veci samej v zmysle § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Považuje preto námietku žalobcu ohľadom nesprávneho vyhodnotenia jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia za neopodstatnenú aj z toho dôvodu, že súd prvej inštancie správne vyslovil názor že žalobcov návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nikdy neobsahoval žalobný návrh, ktorým by sa žalobca domáhal určenia, že k prechodu nájmu nedošlo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak nie je vnútorne rozporné, ale práve žalobcova argumentácia obsiahnutá v odvolaní a aj v jeho ostatných podaniach je rozporná, pretože žalobca v jednom podaní uvádza jedny skutočnosti a v druhom podaní spravidla skutočnosti diametrálne odlišné. Rozpornosť a značnú účelovosť žalobcových tvrdení možno najlepšie demonštrovať na nasledovnom príklade: Žalobca v podaní zo dňa 25.7.2019 uvádza: „Žalobca následne podal na Okresný súd Bratislava I. (ďalej len „súd“) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý bol súdu doručený dňa 8.11.2017. O dva dni neskôr, t.j. 10.11.2017 bola na súd doručená aj samotná žaloba, ktorá bola v časti petitu upravená listom č. 04609/2018/OPS/20530, zo dňa 14.3.2018“. Z uvedeného podania žalobcu vyplýva, že jeho podanie doručené súdu dňa 14.3.2018 (žaloba vo veci samej) malo byť priradené do konania vedeného pod sp.zn. 23 C 66/2017 (zastavené z dôvodu späťvzatia žalobcom). Žalobca ale o štyri mesiace neskôr vo svojom podaní zo dňa 18.11.2019 uviedol diametrálne odlišné skutočnosti: „Vzhľadom na uvedené, spisová značka konania, ku ktorému bolo zaslané podanie žalobcu zo dňa 25.1.2018 (doručené súdu dňa 14.3.2018), číslo listu 04609/2018/OPS/2053, označené ako „Zmena a doplnenie žaloby zo dňa 3.11.2017 je/bola 7C/16/2017,“ v zmysle ktorých žalobca už po „novom“ uvádza, že podanie obsahujúce žalobný návrh vo veci samej malo byť priradené k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Na základe všetkých uvedených skutočností je vidieť samotnú účelovosť a rozpornosť žalobcových tvrdení uvedených v jeho podaniach i samotnom odvolaní, v dôsledku ktorých sa snaží výlučne ošetriť, resp. napraviť svoje hmotnoprávne a procesné pochybenia, ktorých sa dopustil v tomto súdnom konaní.

Záverom poukázal na to, že žalobca vo svojom odvolaní žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal pravdivosť svojich tvrdení, z dôvodu ktorého ich považuje za bezpredmetné a irelevantné pre právne posúdenie tejto právnej veci. Má za to, že súd prvej inštancie v tomto súdnom konaní a aj samotnom rozsudku dostatočne zistil skutkový stav danej právnej veci, správne právne posúdil danú právnu vec a žiadnym spôsobom neporušil procesné práva žalobcu, keď rozhodol v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadal trovy odvolacieho konania.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. augusta 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a právny zástupca žalovaného upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku v tomto výroku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že predmetná žaloba v časti určenia, že k prechodu nájmu bytu č. XX, nachádzajúceho sa na 5. poschodí administratívno-technickej budovy žalobcu so súpisným č. XXXX, v Bratislave, D. Z. č. X, na parcele registra „C“ č. XXXX, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu Bratislava, okres Bratislava, obec Bratislava-m.č. Staré mesto, katastrálne územie Staré mesto na žalovaného nedošlo, bola podaná po uplynutí lehoty stanovenej v ustanovení § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tak bolo potrebné zamietnuť i žalobu v časti vypratania uvedeného bytu, nakoľko v dôsledku zmeškania lehoty podľa citovaného ustanovenia zákona už nemohol skúmať splnenie podmienok prechodu nájmu bytu a musel vychádzať z toho, že k prechodu nájmu bytu na žalovaného došlo.

10. Vykonaným dokazovaním pred prvoinštančným súdom bolo preukázané, že Slovenská republika zastúpená Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky ako prenajímateľ a O. Z. ako nájomca, uzavreli dňa 30.5.2006 zmluvu o nájme bytu č. 73/274/2006, ktorej predmetom bolo prenechanie nájomcovi zo strany prenajímateľa ako vlastníka administratívno-technickej budovy so súpisným č. XXXXXX, umiestnenej na pozemku parcela č. XXXX, v katastrálnom území Staré Mesto, ktorá sa nachádza v Bratislave na Námestí slobody č. 6, zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, do užívania 2-izbový byt č. XX, na 5. poschodí uvedenej nehnuteľnosti s príslušenstvom, v celkovej výmere 76,40 m² podlahovej plochy a jedno parkovacie miesto podľa určenia prenajímateľa, od 1.5.2006 na dobu neurčitú (č.l. 4 spisu). Úhrada za užívanie bytu a parkovacej plochy bola stanovená na sumu 6.439,- Sk (č.l. 8 spisu). Podľa evidenčného listu (bez dátumu) boli spolubývajúcimi osobami O. Z., vnuk a B. U., dcéra (č.l. 9 spisu). O. Z., narodená dňa X.X.XXXX, zomrela dňa X.X.XXXX (č.l. 10 spisu). Žalobca sa stal vlastníkom vyššie uvedenej administratívno-technickej budovy na základe kúpnej zmluvy (V-XXXX/XX zo dňa 2.2.2006). Žalovaný vo vyjadrení k žiadosti o úpravu, dodatok k nájomnej zmluve, resp. k uzavretiu novej nájomnej zmluvy zo dňa 26.9.2017, adresovanom žalobcovi uviedol, že je vnukom O.

Z., nájomkyne predmetného bytu, ktorý od roku 2014 až fakticky doteraz obýva s tým, že svoju babku v tomto období opatroval, finančne jej vypomáhal a od roku 2014 s ňou býval v spoločnej domácnosti v tomto byte, „de facto“ hradil všetky náklady s užívaním bytu formou finančného príspevku v ekvivalentnej sume jeho babke alebo tete B. U.. Keďže podľa § 706 ods. 1 Občianskeho zákonníka spĺňa obe podmienky tzv. zákonného prechodu nájmu na svoju osobu, požiadal o uskutočnenie zápisu do nájomnej zmluvy, alebo o uzavretie novej nájomnej zmluvy ako nájomcu; vyjadrenie bolo doručené žalobcovi dňa 26.9.2017 (č.l. 47 spisu). Listom zo dňa 11.10.2017 žalovaný urgoval žalobcu o dodatok, zápis k nájomnej zmluve, resp. k uzavretiu novej nájomnej zmluvy v zmysle svojej žiadosti zo dňa 26.9.2017 (č.l. 49 spisu). Žalobca písomným podaním zo dňa 13.10.2017, vyzval žalovaného na odovzdanie všetkých zverených kľúčov od nebytového priestoru č. XX a aby vypratá svoje hnutelné veci do 15 dní od doručenia listu a zároveň uviedol, že po právnom audite nájomnej zmluvy zo dňa 30.5.2006 bolo zistené, že sa v prípade označovanej nehnuteľnosti nejedná de iure o byt podľa § 43b zákona č. 50/1976 Zb., takže nie je možný prechod nájmu k bytu, pričom uvedenú nájomnú zmluvu považuje podľa § 41a Občianskeho zákonníka následkom konverzie za zmluvu o nájme nebytového priestoru v zmysle zákona č. 116/1990 Zb., keďže je zrejmé, že v čase uzatvorenia zmluvy až do jej zániku, vyjadrovala vôľu zmluvných strán čo do obsahu, rozsahu a účelu využitia.

11. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal s otázkou právneho charakteru predmetnej nehnuteľnosti, pričom dospel k správne mu záveru, že táto je bytom (tento záver žalobca v odvolaní nenamietal), z dôvodu ktorého správne zamietol žalobu v časti určenia, že k prechodu nájmu nehnuteľnosti ako nebytového priestoru na žalovaného nedošlo a aj v časti, v ktorej sa žalobca domáhal vypratania nebytového priestoru (žalobca sa domáhal podaním doručeným prvoinštančným súdu dňa 9.8.2018 vydania rozsudku, ktorým by súd určil, že k zákonnému prechodu nájmu nebytového priestoru č. XX., nachádzajúcom sa v jeho vyššie špecifikovanej administratívno-technickej budove na žalovaného nedošlo, ako aj vypratania tohto priestoru žalovaným v prípade, ak bude mať súd za to, že existuje nájomný vzťah k nebytovému priestoru, eventuálne ak bude mať súd za to, že existuje nájomný vzťah k bytu, navrhol, aby bolo určené, že k zákonnému prechodu nájmu bytu č. XX, nachádzajúcom sa v jeho vyššie špecifikovanej administratívno-technickej budove na žalovaného nedošlo, ako aj vypratania tohto bytu; č.l. XXX bytu).

12. Odvolací súd považuje odvolacie dôvody žalobcu, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, za nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (body 23. až 34. a 59. až 65.) podrobne, dostatočne a jasne vysvetlil ako posúdil návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, jeho podania zo dňa 25.1.2018, doručené súdu prvej inštancie dňa 14.3.2018 označené ako “Zmena a doplnenie žaloby zo dňa 3.11.2014” i zo dňa 9.8.2018, doručené prvoinštančným súdu v rovnaký deň, v ktorom navrhol eventuálny petít (uvedený v bode 11. odôvodnenia tohto rozsudku), s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a na doplnenie uvádza nasledovné. Žalobca podal na súd dňa 8.11.2017 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 324 a nasl. C.s.p., ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa užívania nebytového priestoru nachádzajúceho sa v predmetnej administratívno-technickej budove, ktorej je vlastníkom, najmä aby sa zdržal vstupovania do nebytového priestoru, a aby sa v tomto nebytovom priestore nezdržiaval, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. V tomto návrhu žalobca opísal skutkový stav a zároveň uviedol, že sa bude vo veci samej domáhať vypratania nebytového priestoru, pričom v závere oznámil, že spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia podáva aj žalobu vo veci samej, a to žalobu na vypratanie nebytového priestoru. Prvoinštančný súd uznesením zo dňa 15.2.2018, č.k. 7 C 16/2017-177, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.3.2018, č.k. 6 Co 79/2018-228, návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol; uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.4.2018 (súd prvej inštancie najskôr uznesením zo dňa 2.1.2018, č.k. 7 C 16/2017-140, návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia odmietol, na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením zo dňa 23.1.2018, č.k. 6 Co 19/2018-174, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil prvoinštančným súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie). Žalobca písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 14.3.2018 označeným ako “Zmena a doplnenie žaloby zo dňa 3.11.2017” žiadal, aby bol vydaný rozsudok, ktorým súd určí, že k zákonnému prechodu nájmu bytu č. 16, nachádzajúcom sa v jeho administratívno-technickej budove nedošlo a žalovaný je povinný vypratáť predmetný byt do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia s odkazom na ustanovenia § 139, § 140, § 141 C.s.p. Odvolací súd má za to, že prvoinštančný súd správne toto podanie žalobcu vyhodnotil ako žalobu a nie ako zmenu žaloby, pričom z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia prevzal skutkové okolnosti a dôkazy. Až momentom podania tzv. zmeny a

doplnenia žaloby zo strany žalobcu, mohol začať prvoinštančný súd skúmať, či bola žaloba podaná včas, a to v súlade s ustanovením § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

13. Prvoinštančný súd dospel k správne právne záveru, že márnym uplynutím lehoty zaniklo právo žalobcu na podanie žaloby podľa § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože žalobu doručil súdu až dňa 14.3.2018, t.j. po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá plynula od 30.9.2017 do 30.12.2017, resp. najneskôr od 4.11.2017 do 4.2.2018 (body 64. a 65. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), keď rozhodnutie v tejto časti taktiež náležitým spôsobom odôvodnil, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí. Nebolo možné prisvedčiť argumentácii žalobcu uvedenej v jeho odvolaní, že tým, že rozšíril uplatňovaný petit o určenie, že k prechodu nájmu bytu nedošlo až podaním doručeným súdu dňa 14.3.2018, nezmeškal lehotu na podanie určovacej žaloby, nakoľko mal prvoinštančný súd postupovať podľa § 124 ods. C.s.p., nakoľko súčasťou jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý bol súdom prvej inštancie vyhodnotený ako žaloba vo veci samej, uvádzal, že zo strany žalovaného neboli splnené podmienky prechodu nájmu bytu. Odvolací súd dôvodí, že žalobca podal dňa 8.11.2017 na súd len návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý súd prvej inštancie nevyhodnotil ako žalobu, ako sa mylne domnieva žalobca v odvolaní, pričom z odôvodnenia tohto návrhu jednoznačne vyplýva, že mieni podať žalobu vo veci samej. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné akokoľvek meniť, meniť možno iba žalobu a tak ako je uvedené v bode 12. odôvodnenia tohto rozhodnutia, súd prvej inštancie správne posúdil podanie žalobcu doručené mu dňa 14.3.2018 ako žalobu. Ak žalobca až v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 14.3.2018 žiadal o vydanie rozsudku, ktorým by súd určil, že k zákonnému prechodu predmetného bytu na žalovaného nedošlo, nedodrжал zákonnú prekluzívnu subjektívnu lehotu (tri mesiace) na uplatnenie svojho práva na súde v zmysle § 706 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd dodáva, že žalobca podal, ako uvádzal v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na Okresný súd Bratislava I. žalobu o vypratanie nehnuteľnosti dňa 10.11.2017, ktorá bola vedená pod sp.zn. 23 C 66/2017, avšak podaním doručeným súdu dňa 22.2.2019 navrhol konanie podľa § 159 C.s.p. zastaviť z dôvodu, že už je na Okresnom súde Bratislava I. vedené konanie pod sp.zn. 7 C 16/2017, kde bola žaloba na súd podaná dňa 10.11.2017 a zároveň dňa 8.11.2017 aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý bol vedený taktiež pod sp.zn. 7 C 16/2017; uznesením zo dňa 12.4.2019, č.k. 23 C 66/2017-78, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 4.6.2019, bolo konanie zastavené a žiadnej strane nebol priznaný nárok na náhradu trov konania. Ak mal žalobca za to, že spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia (podaný na súd dňa 8.11.2017) podal i žalobu (jediná žaloba zo strany žalobcu bola podaná dňa 10.11.2017, zapísaná do oddelenia 23 C), mal si túto skutočnosť overiť a tak ako konštatoval prvoinštančný súd v bode 68. odôvodnenia napadnutého rozsudku, omyl žalobcu o tom koľkokrát podal žalobu, nemožno pripísať na vrub súdu a ani žalovaného. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na zásadu, podľa ktorej právo patrí bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným), to znamená tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu, uplatnenie a výkon svojich práv. Ak žalobca takto nekonal, je nedôvodná jeho námietka o porušení jeho práva na spravodlivý proces.

14. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, t.j. aj do výroku II. o náhrade trov konania, ale svoje odvolanie v tomto rozsahu vôbec neodôvodnil. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, takže odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.). Aj napriek uvedenému vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p., nesprávne uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania, odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o náhrade trov konania podľa § 388 C.s.p., v spojení s § 367 ods. 2 veta druhá C.s.p. tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Odvolací dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

17. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).